Hvor højt må man elske en hund?

”Det er jo bare en hund”. Sådan udtaler mange sig, måske især ikke-hundeejere. Rent juridisk er en hund en ting, og der er også mange, der mener, at man ikke kan elske en ting.
Jeg kan ikke tilslutte mig nogen af de ovennævnte holdninger. Da vi hentede Bina i maj 2008, var det kærlighed ved første blik. En kærlighed, der kun voksede, da vi lærte hinanden at kende. Held i uheld kan man kalde det, at jeg blev fyret fra mit daværende arbejde, på det tidspunkt, hvor Bina var syv måneder gammel. Jeg gik hjemme i knap ni måneder, og i den tid udviklede Bina og jeg et helt særligt bånd til hinanden. Det var ikke mig, der tog mig af den jagtlige del af arbejdet med Bina, men jeg gik de lange og hyggelige ture langs stranden og sørgede for hendes basale behov.
Bina havde en fantastisk evne til at kommunikere sine ønsker og behov ved hjælp af sit blik. Og hun havde mange forskellige blikke. Spørgende blikke – ’skal vi ud og gå tur’, ’skal vi lege’, ’skal vi denne vej’, ’skal jeg med’? Opfordrende blikke – ’jeg er mere sulten’, ’jeg vil gerne ind i stuen ved siden af og ligge på den gode madras’, ’vandet i vandskålen har stået for længe’, ’den mad du står og ordner kunne jeg rigtig godt tænke mig at smage’. Og anklagende blikke – ’synes du ikke snart du har siddet længe nok på den der stol, jeg sidder faktisk og venter på at komme ud og gå tur’. Kan man andet end elske sådan en hund?
Bina var ikke bare en hund, hun var et fuldgyldigt familiemedlem. Et familiemedlem, som fødte to kuld hvalpe, hvor vi har beholdt en hvalp fra hvert kuld. Hun var nem og rolig, og derfor havde vi hende med de fleste steder.

Når vi var sammen med andre mennesker, kunne vi være sikre på én ting: Bina lå under det bord, vi sad ved. Og det var uanset om det var stuebordet, spisebordet, havebordet eller et udendørs bord på en restaurant. Sommerferien 2016 holdt vi i et sommerhus ved Mariager Fjord, og en af dagene havde vi besøg af min far. Da vi skulle spise aftensmad var solen væk fra den terrasse, som var i den indhegnede del af haven, og vi valgte derfor at spise ved et bord i en anden del af haven. Men et eller andet sted er det som om, at maden ikke smager helt så godt, når der sidder en hund og nedstirrer en: ’Det kan godt være, at de to andre hunde skal være inde i indhegningen, men I må da kunne forstå, at jeg skal ligge under bordet, som jeg plejer’.

Bina elskede at lege. Et tyggetov var godt, men kunne man spille fodbold eller frisbee, var det bare lykken. Især hvis det var mine niecer og nevø, der agerede legekammerater. Utallige timer er tilbragt med leg i haven, hvor mange forsvarsspillere nok godt kunne blive misundelige over Binas evner med en fodbold. Koblingen mellem leg og niecer/nevø blev tydelig en dag, hvor vi også var i sommerhus og fik besøg af familien. Midt i al goddag-knuseriet opdagede vi pludselig, at Bina havde taget den frisbee, der lå på skohylden og sad klar til at komme ud og lege. Og det kom hun. Jeg var ikke den eneste, der

elskede Bina.
Oplevelserne har været mange og gode, det kan næsten ikke undgås, når man er sammen stort set hver eneste dag i næsten ti år.
Men i midten af december kunne vi mærke, at der var noget galt. Den følgende måned bød på både håb og frustrationer, indtil dyrlægen midt i januar sagde, at der ikke var mere at gøre.
Vi har hele tiden haft den holdning, at vores hunde skal have lov til at blive gamle, men kun så længe de har det godt. Men indtil den dag i januar havde det jo bare været noget vi sagde. Nu var det pludselig virkelighed, og vi skulle træffe en beslutning.
Vi gik en tur, mens vi snakkede tingene igennem.

'Hvordan kan man slå nogen ihjel, man elsker', spurgte jeg min mand. Han svarede, at det kan man, fordi alternativet for hunden er værre.

Stortudende gik jeg med ind til dyrlægen med min elskede Bina. Efterfølgende spurgte jeg ham, om han tit oplevede folk, der stod og tudede over en hund, og han fortalte, at han også selv havde grædt, da hans egen hund blev aflivet.
Det var en ringe trøst, men alligevel rart at vide, at jeg ikke var den eneste, der elskede sin hund.

Vi tog Bina med hjem for at hendes to døtre kunne se hende, og vi selv kunne tage ordentligt afsked. Dagen efter blev hun begravet i vores have.

På spørgsmålet 'hvor højt må man elske en hund' er mit svar derfor: så højt at man er i stand til at træffe den tunge beslutning, hvis det er det bedste for hunden. Også selv om det gør ondt.

Susanne Holst